

רע"פ 2162/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2162/17 - א'

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל, והשופטים: ז' בוסתן, ו-ש' בורנשטיין) ב-עפ"ג 41103-12-16 מתאריך 19.02.2017

בשם המבקש: עו"ד בנימין ניומן

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

1. בפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל, והשופטים: ז' בוסתן, ו-ש' בורנשטיין) ב-עפ"ג 41103-12-16, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום ברחובות (כב' הנשיאה ע' רון) ב-ת"פ 61890-01-14, בגדרו הושתו על המבקש העונשים הבאים: 7 חודשי מאסר בפועל, 7 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור את העבירה בה הורשע, קנס בסך 1,500 ש"ח, או 10 ימי מאסר תמורתו, ופיצוי לנפגעי העבירה בסך של 3,250 ש"ח.

2. בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור המבקש הגיש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו. בהקשר זה הוריתי כי עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש יעוכב באופן ארעי, וזאת עד ובכפוף להחלטה אחרת וביקשתי מהמשיבה כי תגיש את תגובתה לבקשה.

אביא עתה את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע

3. בתאריך 20.07.2016 בית משפט השלום ברחובות הרשיע את המבקש, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של מעשה מגונה בפומבי (ריבוי עבירות) - עבירה לפי סעיף 349(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. במסגרת הכרעת הדין המבקש הורשע בכך שבמהלך חודש ספטמבר 2011, בשלוש הזדמנויות שונות, בסמוך לבית ספר ביבנה (להלן: בית הספר) - המבקש הוציא את איבר מינו ממכנסיו ושפשף אותו, לשם גירוי, סיפוק, או ביזוי מיני בפני שתי מתלוננות קטינות, שהיו באותה עת תלמידות בבית הספר. בנוסף, המבקש הורשע בכך שבתאריך 13.11.2011, בחורשה הסמוכה לבית הספר, הוא הוציא את איבר מינו מחוץ למכנסיו ושפשף אותו לשם גירוי, סיפוק, או ביזוי מיני וזאת בפני שלושה קטינים, שהיו תלמידי בית הספר.

4. בתאריך 10.11.2016 בית משפט השלום הנכבד גזר את דינו של המבקש. במסגרת גזר הדין נקבע, בין היתר, כי מדובר במעשים שיש בהם כדי לפגוע בשלומם ובביטחונם של קטינים. עוד נפסק כי הגם שהמבקש לא התקרב אל המתלוננים, לא יצר עימם קשר ולא ניסה לגעת בהם, הרי שהאירועים בהם הורשע המבקש בוצעו בסמוך לבית הספר. במסגרת גזר הדין נקבע כי מתחם הענישה ההולם, בנסיבות, נע בין מאסר מותנה ל-18 חודשי מאסר בפועל. לאחר מכן, נשקל לחובת המבקש עברו הפלילי בעבירות רכוש וסמים, אשר בגינו נדון, בין היתר, לעונש מאסר בפועל. בנוסף, הובאה בחשבון חוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות לפיה מידת המסוכנות הנשקפת מהמבקש הינה בינונית, ובגדרה נאמר כי המבקש מכחיש לחלוטין את ביצוע המעשים בהם הורשע, ושולל את קיומה של בעיה כלשהי ונזקקות לטיפול. לבסוף, ולאחר איזון בין השיקולים השונים - בית משפט השלום הנכבד השית על המבקש את העונשים הנזכרים בפיסקה 1 שלעיל.

5. בתאריך 20.12.2016 המבקש הגיש ערעור על גזר הדין. במסגרת הערעור, נטען כי בית משפט השלום הנכבד שגה בכך שגזר את עונשו של המבקש ברף גבוה של מתחם הענישה שנקבע. המבקש טען עוד כי הפגיעה במתלוננים, לא היתה לשיטתו, קשה בנסיבות. המבקש הוסיף וטען כי אין לו עבר פלילי בעבירות מין, וכי הערכת המסוכנות איננה מצביעה על סטייה מינית. המבקש עמד עוד על נסיבותיו האישיות, ובכללן מצבו הכלכלי, המצדיקות, לגירסתו, הקלה בעונשו. בסיכום הדברים המבקש עתר להסתפק, בעונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

המשיבה, מנגד, התנגדה להקלה בעונשו של המבקש, בהצביעה על חומרת המעשים בהם המבקש הורשע, ועל הערכת המסוכנות המינית בעניינו.

6. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הערעור בקובעו, בין היתר, כי מתחם העונש שנקבע בבית משפט

השלום הנכבד משקף נכונה את חומרת מעשיו של המבקש. עוד נקבע כי בית משפט השלום הנכבד נתן דעתו, ובצדק, להערכת המסוכנות בעניינו של המבקש, לרבות הכחשתו של המבקש את המעשים בהם הורשע. בסיכום הדברים, ולאחר שבית המשפט המחוזי הנכבד עמד על חומרת מעשיו של המבקש, נקבע כי בית משפט השלום הנכבד איזן כראוי בין כל השיקולים הרלבנטיים לעניין.

מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שלפני.

טענות הצדדים

7. לטענת המבקש, עניינו מעורר שאלת משפטית כללית, החורגת מעניינו הפרטי ונוגעת למשקלה של הערכת מסוכנות בעת גזירת הדין. בתוך כך, המבקש טוען כי תכליתו של חוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק ההגנה) הינה להגן מפני מסוכנות עתידית באמצעות פיקוח, ולא לצורך גזירת הדין. המבקש טוען עוד כי בית משפט השלום הנכבד שגה בכך ששקל את הנתון שהמבקש הכחיש את ביצוע העבירות, נושא הערכת המסוכנות, ובכך שזקף, להבנתו, את כפירתו וניהול המשפט על ידו - לחובתו. לבסוף המבקש טוען כי גזר דינו של בית משפט השלום הנכבד לא נתן את המשקל הראוי לנסיבותיו האישיות, ובכללן לקשייו כעולה חדש, ולהיעדר תמיכה משפחתית. בסיכום הדברים, המבקש טוען כי יש להשית עליו עונש מאסר לריצוי בדרך דרך של עבודות שירות חלף עונש המאסר בפועל, שהושת עליו בגזר הדין.

8. המשיבה טוענת, מנגד, כי דין הבקשה להידחות, מאחר שהיא איננה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות משפטית, או ציבורית. לשיטת המשיבה, דין הבקשה להידחות אף לגופה, וזאת בשל כך ששאלת הכחשתו של נאשם את המעשים בהם הורשע והרלבנטיות שלה לגזר הדין נדונה והוכרעה כבר בפסיקתנו. המשיבה טענה עוד כי הכחשתו של המבקש הינה רק שיקול אחד מבין שיקולי גזר הדין, וכי אין הצדקה עניינית להתערב בעונש שהושת של המבקש.

דין והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה, בתגובת המשיבה לה, ובחומר שצורף אליהן - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אביא את נימוקיי למסקנתי זו בקצרה מיד בסמוך.

10. הלכה היא כי רשות ערעור תינתן רק במקרים בהם עולה מהבקשה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 914/17 חכמון אהרון בע"מ נ' עיריית נתניה (04.06.2017)), או אם ישנם שיקולי צדק מיוחדים, המחייבים זאת, או אם נגרם למבקש רשות ערעור עיוות דין (ראו: רע"פ 9987/16 אקדסמן נ' מדינת ישראל (19.06.2017)).

11. לא מצאתי כי הבקשה מעוררת שאלה עקרונית המצדיקה את התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

חרף האצטלה שהמבקש מבקש לעטות על בקשתו, השגותיו של המבקש ממוקדות כולן בעניינו הפרטני, ובקשתו איננה מעלה בפועל שאלה בעלת חשיבות משפטית רחבת היקף. כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק מיוחדים, המצדיקים מתן רשות ערעור בעניינו. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

12. מעבר לדרוש - אף לגופם של דברים דין הבקשה להידחות. בפסיקה נקבע כי טענות בעניין חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, למעט במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: רע"פ 1337/17 שבירו (מור) נ' מדינת ישראל (06.04.2017)). לא מצאתי שחריג זה מתקיים כאן (ראו למשל: רע"פ 7773/12 קנדי נ' מדינת ישראל (06.11.2012); רע"פ 7997/12 עיני נ' מדינת ישראל (12.11.2012)). בהקשר זה אציין עוד כי בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי מעשיו החוזרים ונשנים של המבקש הם: "חמורים ויש בהם כדי לפגוע בשלומם ובביטחונם של קטינים, כמו גם בשלוות נפשם..." (ראו: עמ' 5 לפסק הדין). בצד זאת, במסגרת גזר הדין נשקלו גם הנסיבות לקולא, העומדות לזכותו של המבקש, ובכללן: חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, והקביעה כי במסגרת המעשים בהם המבקש הורשע - הוא לא התקרב למתלוננים, לא ניסה ליצור עימם קשר, ואף לא ניסה לגעת בהם (ראו: עמ' 2 לגזר הדין).

הנה כי כן האיזון הנדרש נעשה, והעונש שהושת לא חרג ממדיניות הענישה הנוהגת.

13. זאת ועוד - אחרת. לא מצאתי כי נפל פגם בכך שבית משפט השלום הנכבד הביא בחשבון לצורך גזירת הדין את הערכת המסוכנות בעניינו של המבקש ואת תוכן הדברים שנכלל בה (ראו: סעיף 6(א)(1)(א) לחוק ההגנה; ע"א 6481/01 אל עביד נ' שירות בתי הסוהר, פ"ד נז(6) 678 (2003); ע"פ 8148/11 מנשה נ' מדינת ישראל (15.04.2013); ע"פ 1050/14 פלוני נ' מדינת ישראל (25.06.2014)). לאמור בחוות הדעת היתה פה רלבנטיות, מה גם שהערכת המסוכנות היוותה רק שיקול אחד מבין יתר שיקולי גזר הדין (בהקשר זה יש להדגיש עוד כי הערכת המסוכנות התבססה כאן, מעבר לאזכור הכחשתו של המבקש לגבי ביצוע המעשים שיוחסו לו, גם על עברו הפלילי (ראו שם, עמ' 2), על היותו של המבקש בעל "רקע התמכרותי נרחב" (ראו שם, עמ' 7), ועל גילו ומצבו החברתי והמשפחתי (ראו שם, עמ' 8)).

14. נוכח כל האמור לעיל - הבקשה למתן רשות ערעור נדחת. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר, בתאריך 18.06.2018 עד לשעה 10:00, בבית סוהר הדרים, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ז באייר התשע"ח (2.5.2018).

ש ו פ ט